

Isabel

Allende

Kış

Ortasında

5. BASKI
Çeviri: İNCİ KUT

♥ can
çağdaş

ISABEL ALLENDE

KIŞ
ORTASINDA

Can Çağdaş

Kış Ortasında, Isabel Allende
İspanyolca aslından çeviren: İnci Kut
Más allá del invierno

İlk baskı (çeviride kaynak alınan basım): Penguin Random House Grupo Editorial, 2017

© 2017, Isabel Allende

© 2020, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Agencia Literaria Carmen Balcells aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2020

5. basım: Eylül 2022, İstanbul

Bu kitabın 5. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Cem Alpan

Editör: Emrah İmre

Düzeltili: Aylin Samancı Elmasdağ

Mizanpaj: Bahar Kuru Yerek

Sanat yönetmeni: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Kapak tasarımı: Bilal Sarıteke

Baskı ve cilt: Türkmenler Matbaacılık Reklam San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16-18

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 43087

ISBN 978-975-07-4192-0

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25, Sarıyer / İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com/9789750741920

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

ISABEL ALLENDE

KIŞ
ORTASINDA

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren

İnci Kut

♥can

Isabel Allende'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Ruhlar Evi, 1990

Eva Luna, 1990

Eva Luna Anlatıyor, 1991

Aşktan ve Gölgeden, 1992

Sonsuz Düzen, 1993

Paula, 1995

Aphrodite, 1999

Kaderin Kızı, 2000

Sararmış Bir Fotoğraf, 2002

Yüreğimdeki Ülkem, 2004

Zorro, 2005

Canım Sevgilim Inés, 2009

Denizin Altındaki Ada, 2010

Günlerin Getirdiği, 2011

Maya'nın Günlüğü, 2013

Cinayet Oyunu, 2015

Japon Sevgili, 2017

ISABEL ALLENDE, 1942 yılında Peru'nun başkenti Lima'da doğdu. Ancak birkaç yıl sonra ailesi Şili'ye göç etti. Isabel Allende, amcası Salvador Allende'nin 1973'te öldürülmesinden sonra ailesiyle birlikte Venezuela'ya sığınmak zorunda kaldı. 17 yaşında gazeteciliğe başlayan Allende, bir süre sonra San Francisco'ya yerleşti. 1982'de yayımlanan ilk romanı *Ruhlar Evi*'ni, 1984'te *Aşkdan ve Gölgeden*, 1985'te *Eva Luna* adlı romanları, 1989'da *Eva Luna Anlatıyor* adlı öykü kitabı izledi. *Sonsuz Düzen* adlı romanı 1991'de, *Paula* 1994'te, *Kaderin Kızı* 1999'da, *Sarımsık Bir Fotoğraf* 2000'de, *Yüreğimdeki Ülkem* 2003'te yayımlandı. Allende 2002-2004 yılları arasında *Canavarlar Kenti*, *Altın Ejder Krallığı* ve *Pigmeler Ormanı* adlı romanlardan oluşan gençlik üçlemesini kaleme aldı. Allende, gerçekçi bir anlatım ve siyasal bir yaklaşımla büyümlü gerçekçiliğin gerçeküstümlü geleneğini ustaca kaynaştırdı.

İNCİ KUT, lise öğrenimini 1960'ta Ankara Koleji'nde tamamladıktan sonra Ankara Üniversitesi DTCF İngiliz Dili ve Edebiyatı ve Varşova Üniversitesi İspanyol Filolojisi bölümlerinden mezun oldu. İspanyol dili ve grameri üzerine sözlükler ve dilbilgisi kitapları yayımladı. 1990 yılından başlayarak Miguel Delibes, Gabriel García Márquez, Isabel Allende, Mario Vargas Llosa, José Mauro de Vasconcelos ve Jose Saramago gibi İspanyol, Portekizli ve Güney Amerikalı yazarların roman ve öykülerini Türkçeye kazandırdı.

Beklenmedik sevgisi için, Roger Cukras'a

*“Au milieu de l’hiver, j’apprenais enfin
qu’il y avait en moi un été invincible.”¹*

Albert Camus
“Tipasa’ya Dönüş”, 1952

1. (Fr.) Kış ortasında sonunda anladım ki içimde yenilmez bir yaz varmış. (Ç.N.)

Lucía

Brooklyn

2015 Aralık ayının sonlarında kış hâlâ yüzünü göstermemişti. Artık bıkkınlık getiren çan sesleriyle Noel çıkagelmişti, ama insanlar hâlâ kısa kollu giysiler ve sandaletlerle geziyorlardı, pencerelerden görünen ve üzerlerine gümüş renkli kırağılar serpilmiş ağaçlar sincaplarla kuşları şaşkına çevirirken, kimileri mevsimlerin bu yanılışına seviniyor, kimileriyse küresel ısınma yüzünden korkuya kapılıyorlardı. Yılbaşından üç hafta sonra, artık hiç kimse takvimlerdeki bu gecikmeyi düşünmezken, doğa o derin sonbahar uykusunu ansızın üzerinden atarak uyandı ve insanların hatırlayabildiği kadariyle hayatlarının en berbat kar fırtınası patlak verdi.

Prospect Heights'taki bir bodrum katında, kapısının önüne dağ gibi karlar yığılmış, beton ve tuğlalardan yapılmış izbe bir odada, Lucía Maraz soğuk havaya lanetler yağdırıyordu. Aslında ülkesinin insanlarına özgü dirençli bir kişiliği vardı: Depremlere, su baskınlarına, arada bir yükselen tsunamilere ve siyasi çalkantılara alıştı o; makul bir süre içinde herhangi bir felaket baş göstermezse kaygıya kapılırdı. Ama yine de Brooklyn'e yanlılıkla geliveren bu Sibiryâ kışına hiç hazırlıklı değildi. Şili'deki

kar fırtınaları And Sıradağları'yla ve ta güneydeki Tierra del Fuego'yla sınırlıydı, oralarda anakara toprakları kuzey rüzgârlarının indirdiği bıçak darbeleriyle yaralar almış adalara bölünerek paramparça olur, buz gibi bir soğuk insanın kemiklerine işler, hayat çetindir. Lucía, yumuşak iklimli diye pek de hak etmediği bir üne sahip olan Santiago'dandı, oranın kışları soğuk ve nemli, yazları kuru ve yakıcı sıcak olur. Şehir, arada bir karlı sabahlara uyanan mor renkli dağların arasına sıkışmıştır; işte öyle zamanlarda dünyanın en saf ışığı göz kamaştırıcı beyazlıktaki o zirvelerden yansır. Kar, pek ender olarak, küle benzer hüznü, solgun bir toz halinde şehrin üzerine iner, ama kirli bir çamura dönüşmeden önce kent manzarasını beyazlatmaya vakit bulamaz. Uzaktan bakıldığında kar hep el değmemiş gibidir.

Brooklyn'de sokak seviyesinin bir metre altında kalan bu iyi ısıtılmayan daracık odadaysa kar tam bir karabasandı. Buz tutmuş camlar ışığın küçücük pencerelerden içeri girmesini engelliyor, içeride tavandan sarkan çıplak ampullerin zar zor hafiflettiği bir loşluk hüküm sürüyordu. Odada yalnızca gerekli eşyalar vardı: İkinci ya da üçüncü el partal mobilyalar karışımının yanı sıra mutfakta birkaç kap kakak. Ev sahibi Richard Bowmaster'ın ne dekorasyon umurundaydı ne de konfor.

Fırtına cuma günü yoğun bir kar yağışıyla ve neredeyse ıssız denebilecek sokakları kamçılıyarak silip süpüren azgın rüzgârlarla kendini göstermişti. Ağaçların beli bükülüyordu, bir önceki ayın alışılmadık ılık havasından yanılığa düşüp göç etmeyen ya da korunaklı yerlere sığınmayan kuşlar fırtınada telef olmuşlardı. Hasar kaldırma çalışmaları başladığında, çöp kamyonları çuvallar dolusu donmuş serçeyi de alıp götürecekti. Oysa Brooklyn mezarlığının gizemli papağanları, aradan üç gün geçtikten sonra görüleceği gibi şiddetli fırtınanın ar-

dından hayatta kalmış, mezarların arasında sapasağlam ortaya çıkıp yem arayarak karları gagalamaya koyulmuşlardı. Uzak diyarlardaki terör haberlerini verirken takındıkları hüznü yüz ifadesiyle ve aşırı heyecan yüklü bir ses tonuyla konuşan televizyon haber spikerleri, ertesi gün için kar fırtınası, hafta sonu için de afet haberlerini daha perşembe gününden duyurmuşlardı. New York için acil durum ilan edilmiş, Lucía'nın çalıştığı fakültenin dekanı, bu duyuruyu göz ardı etmeyerek dersleri tatil etme kararını almıştı. Zaten Manhattan'a kadar ulaşmak Lucía için tam bir macera olurdu.

O günkü beklenmedik özgürlüğü fırsat bilen Lucía, ölüyü bile canlandıracak türden bir *cazuela* pişirdi, hani şu felaket zamanlarında insanın ruhuna, hastalıklarda da bedenine can katan Şili çorbasıydı bu. Lucía Birleşik Devletler'de bulunduğu dört aydan fazla bir süreden beri üniversitenin kafeteryasında karnını doyuruyordu, ya çektiği hasret yüzünden ya da bir arkadaşına ikramda bulunmak niyetiyle bir-iki kere mutfağa girmesinin dışında yemek yapmaya hevesi olmamıştı hiç. Bu gerçek yöresel çorba için, önce güzelce çeşnilendirilmiş yoğun bir etsuyu hazırlamış, sonra soğanları ve etleri kavurmuş, ayrı bir yerde sebzeleri, patatesleri ve balkabağını pişirmiş, en sonunda da pirinci ilave etmişti. Tencerelerin hepsini birden kullanmış, bodrum katının o ilkel mutfağı sonunda bombardımana uğramış bir hale gelmişti, ama sonuç bu zahmete değmişti doğrusu, fırtına başladığında içine oturan o yalnızlık duygusunu dağıtmaya yetmişti. Eskiden tıpkı sinsi bir ziyaretçi gibi haber vermeden geliveren o yalnızlık, bilincinin en uzak köşesine itelenip kalmıştı.

O gece, dışarıda rüzgâr kar bulutlarını döndürüp sürükleyerek ve çatlaklardan içeri küstahça sızarak uğulda-

yıp dururken, çocukluğundaki aynı korkuyu hissetti yüreğinin içinde. İninde güvende olduğunu biliyordu; doğa olayları karşısında korkuya kapılması saçmaydı; Richard'ı rahatsız etmesi için bir neden yoktu, yukarı katta oturduğu için bu gibi durumlarda koşup gideceği tek kişinin o olması dışında. Gece saat dokuzda bir insan sesi duyma ihtiyacına yenik düşerek onu telefonla aradı.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu, kaygısını belli etmeye çalışarak.

“Piyano çalıyorum. Gürültüden rahatsız mı oldun?”

“Senin piyanonu duymuyorum ki, burada aşağıda duyulan tek şey dünyanın sonunun geldiğini bildiren bu gürültü patırtı. Burada Brooklyn’de normal midir bu?”

“Arada bir kışın hava kötü olur, Lucía.”

“Ama ben korkuyorum.”

“Neden korkuyorsun?”

“Hiç, öylesine korkuyorum, belirli bir şeyden değil. Biraz gelip yanımda kalmanı istemek herhalde aptalca bir şey olur. *Cazuela* yaptım, Şili usulü nefis bir çorbadır bu.”

“Vejetaryen çorbası mı?”

“Yo. Neyse önemi yok, Richard. İyi geceler.”

“İyi geceler.”

Lucía bir kadeh taze misket şarabı içti, kafasını yas-tığı altına soktu. Yoğurda benzer yoğun ve ekşi bir maddenin içine batıyormuş gibi olduğu bölük pörçük rüyalarla her yarım saatte bir kesintiye uğrayan kötü bir uyku uyudu.

Kar fırtınası cumartesi günü hiç aman vermeden Atlantik Okyanusu’na doğru yoluna devam etmişti, ama Brooklyn’de aynı kötü hava, soğuk ve kar sürüp gidiyordu, yolları temizleme çalışmaları şafakla birlikte başladığı halde sokakların çoğu geçit vermez bir halde olduğundan Lucía’nın camı sokağa çıkmak istemedi. O hafta ve-

receği dersleri okuyup hazırlaması için bol bol vakti vardı. Fırtınanın her geçtiği yerde yıkıma neden olarak yoluna devam ettiğini haberlerde görmüştü. İyi bir roman ve dinlenmeyle geçecek sükûnet dolu saatlerin beklentisi içinde halinden memnundu. Uygun bir zamanda gelip kapısındaki karları kaldıracak birini nasıl olsa bulabilirdi. Sorun yoktu, mahalledeki çocuklar birkaç dolar kazanmak uğruna ona hizmetlerini zaten sunuyorlardı. Şanslı olduğu için şükrediyordu. Prospect Heights'taki bu berbat delikte canının istediği gibi yaşayabildiğini fark etti, ne de olsa burası o kadar da kötü değildi.

Akşamüstü, eve kapanmış olmaktan artık biraz sıkılmış bir halde, çorbasını Chihuahua cinsi köpeği Marcelo'yla paylaştı, sonra da ikisi birden, bir cinayet dizisinin birkaç bölümünü birden seyretmek üzere, kat kat battaniyelerin altında yamru yumru bir şiltenin üzerine yattılar. Dairenin içi buz gibi soğuktu, Lucia kafasına yün bere, ellerine de eldivenler geçirmek zorunda kalmıştı.

Hiç değilse İspanyolca olarak gülebildiği Şili'den çekip gitme kararına üzüldüğü o ilk haftalarda her şeyin değişeceğinden emin olmakla teselli buluyordu. Belli bir gündeki herhangi bir mutsuzluk ertesi gün eski bir hikâyeye dönüşecekti. Aslında kuşkuları çok kısa sürmüştü: İşiyle oyalanıyordu, Marcelo yanındaydı, üniversitede ve mahallede arkadaşlar edinmişti, her yerde insanlar ona nazik davranıyorlardı, aynı kafeye üç kere gitmek kendisini aileden biriymiş gibi karşılamalarına yetiyordu. Şilililerin kafasındaki *yankee*'lerin soğuk oldukları kanısı efsaneden başka bir şey değildi. Karşısına çıkan az çok soğuk bir kişi varsa, o da ev sahibi Richard Bowmaster'dı. Her neyse, canı cehenneme gitsindi Richard Bowmaster'ın.

Richard, Brooklyn'de aynı mahalledeki yüzlerce başka bina gibi kahverengi tuğlalardan yapılmış bu koca evi üç kuruşa almıştı, çünkü birdenbire büyük bir mirasa

konan ve servetini idare etmek için ülkesine dönen Arjantinli en yakın arkadaşından satın almıştı burayı. Aradan birkaç yıl geçtikten sonra, daha da köhneleşmiş haldeki aynı ev üç milyon dolardan fazla ediyordu. Manhattan'dan gelen genç işadamlarının güzelim evleri satın alıp tadil etmek üzere Brooklyn'e üşüşerek fiyatları akıl almaz düzeylere çıkarmalarından kısa bir süre önce edinmişti burayı. Eskiden bu civarlar çetelerin cirit attığı suç ve uyuşturucu bölgeleriydi; kimse geceleri oralarda dolaşmaya cesaret edemezdi, ama Richard'ın geldiği dönemde, bütün o çöp bidonlarına, cılız ağaçlara ve avlulardaki hurda yığınlarına rağmen ülkenin en makbul yerlerinden biri olup çıkmıştı. Lucía, kırık dökük merdivenleri, eski püskü kapılarıyla bu yadigârı satıp, krallar gibi bir hayat sürerek yaşlanmak üzere Karayipler'de bir adaya gitmesi için Richard'a şaka yollu akıl vermişti, ama Richard, doğuştan gelen karamsarlığını, beş tane bomboş geniş odası, hiç kullanılmayan üç banyosu, içine hiç girilmeyen bir çatı katı olan böyle bir evin getirdiği dertlerle ve sakıncalarla besleyen kasvetli ruhlu bir adamdı; evin birinci katında tavanlar öyle yüksekti ki avizenin ampullerini değiştirmek için teleskop gibi uzayan bir merdivene ihtiyaç vardı.

Richard Bowmaster, ziyaretçi okutman olarak altı aylığına New York Üniversitesi'ne gelen Lucía'nın şefiydi. Sömestr bitiminde Lucía'nın hayatı bomboş kalacaktı, geleceğinin uzun vadede ne olacağına karar verene kadar başka bir işe ve yaşayabileceği başka bir yere ihtiyacı olacaktı. Hayatının geri kalanını yaşamak üzere er ya da geç Şili'ye geri dönecekti, ama buna daha epeyce vakit vardı ve kızı Daniela, büyük bir olasılıkla birine âşık olarak ve devamlı kalmak üzere kendini deniz biyolojisine adadığı Miami'ye yerleştiğinden beri Lucía'yı memleketine çağırın hiçbir şey yoktu. Yaşlılığa yenik

düşene kadar sağlıklı yıllarının tadını çıkarmak niyetindeydi. Yurtdışında yaşamak istiyordu, oralarda gündelik hayattaki çekişmeler aklını meşgul ediyor, kalbinin nispeten sakin kalmasını sağlıyordu, çünkü Şili'deyken bildik şeylerin, alışıldık rutinlerin ve sınırlamaların ağırlığı altında eziliyordu. Oradayken hiçbir yararı olmayan kötü anıların rahat bırakmadığı yapayalnız bir yaşlı kadın olmaya mahkûmmuş gibi hissediyordu kendini, oysa yurtdışında karşısına sürprizler ve fırsatlar çıkabilirdi.

Oradan bir süreliğine uzaklaşmak ve Daniela'ya daha yakın olabilmek için Latin Amerika ve Karayip Araştırmaları Merkezi'nde çalışmayı kabul etmişti. Ayrıca, itiraf etmesi gerekirdi ki Richard merakını çekiyordu. Hayal kırıklığıyla sonuçlanmış bir aşk ilişkisinden daha yeni çıkmış, gönül yarasına Richard'ın şifa olabileceğini düşünmüştü, son aşkı ve 2010'daki boşanmasının ardından kendisinde belli bir iz bırakmış tek kişi olan Julián'ı kesin olarak unutmasının bir yolu olabilirdi. O zamandan beri aradan geçen yıllarda Lucía kendi yaşındaki bir kadın için sevgililerin ne kadar kıt olduğunu anlamıştı. Anlatmaya bile değmeyecek birkaç macera yaşamıştı, ta ki sonunda Richard ortaya çıkana kadar; Richard'ı kendisinin hâlâ evli olduğu on yıl öncesinden beri tanıyordu, nedenini tam olarak belirleyemese de daha o zamanlar çekici gelmişti ona. Adam kendininkine tamamen ters bir kişiliğe sahipti, akademik konuların dışında ortak pek az yanları vardı. Fırsat çıktıkça konferanslarda karşılaşmışlar, her ikisinin de yaptığı iş hakkında oturup saatlerce sohbet etmişler ve Richard aşk konusuna en küçük bir ilgi bile göstermeden düzenli olarak yazışmışlardı. Lucía bir keresinde, fettan kadınların pervasızlığı kendisinde bulunmadığı için hiç de alışık olmadığı bir şekilde ona bir imada bulunmuştu. Richard'ın düşünceli hali ve

çekingenliği, daha New York'a gelmeden önce Lucia'ya son derece cazip gelmişti. Böyle bir erkeğin çok derin ve ciddi, asil ruhlu biri olacağını hayal ediyordu, herhangi bir yakınlaşma biçiminin önüne getirdiği engelleri atlatmayı becerebilecek biri için iyi bir kısmetti.

Lucia, altmış iki yaşında hâlâ genç kız fantezileri kuruyordu, kaçınılmaz bir şeydi bu. Boynu kırış kırış olmuştu, teni kupkuruydu, kolları gevşemiş, dizleri ağırlaşmıştı, yaşlanmaya karşı bir spor salonunda savaştacak disiplinden yoksun olduğundan belinin nasıl göz göre göre yok olduğuna seyirci kalmaya razı olmuştu. Memeleri hâlâ diriye, ama kendisine ait değillerdi. Vücudunu çıplak görmekten kaçınıyordu, çünkü giyinirken kendini çok daha iyi hissediyordu, hangi renklerin ve modellerin kendisine yakıştığını biliyor, onlara dört elle sarılıyordu; yirmi dakika içinde, hiç oyalanmadan ya da hiçbir merak göstermeden eksiksiz bir gardırop düzebilir. Tıpkı fotoğraflar gibi aynalar da acımasız birer düşmandılar, çünkü hiçbir hafifletici neden olmaksızın sergiledikleri tüm kusurlarıyla onu olduğu gibi gösteriyorlardı. Eğer varsa tek çekici yanının hareketlerinde olduğuna inanıyordu. Esnek bir vücudu vardı ve kendisi yaratmadığı için hiç de layık olmadığı belli bir zarafete sahipti, çünkü tıpkı bir cariye kadar pisboğaz ve tembeldi, eğer dünyada adalet diye bir şey olsaydı obez bir kadın olurdu. Gayretli ama büyük bir olasılıkla karınları aç ve yoksul Hırvat köylüleri olan ataları ona miras olarak iyi bir metabolizma bırakmışlardı. Pasaportundaki fotoğrafında gözlerini ileriye dikmiş abus suratıyla, kızının şaka yollu dediği gibi, tam Sovyet hapishanelerindeki kadın gardiyanlara benziyordu, ama hiç kimse ona bu gözle bakmıyordu: Güçlü ifadeli bir yüzü vardı ve makyaj yapmayı iyi beceriyordu.

Kısacası dış görünümünden hoşnuttu ve yılların ge-

tirdiği o kaçınılmaz çöküntüyü kabullenmişti. Bedeni yaşlanmaktaydı ama bir zamanlar olduğu o genç kız hâlâ içinde el değmeden duruyordu. Yine de nasıl bir yaşlı kadın olacağını hayal edemiyordu. Hayatın suyunu sıkıp tadını çıkarma arzusu, geleceği kısaltıkça daha da artıyordu, ama içindeki bu hevesin bir bölümü, kendine bir âşik bulma konusundaki fırsat yoksunluğu realitesine çarpıp paramparça olan boş bir hayalden başka bir şey değildi. Cinselliği, romantik bir macerayı ve aşkı özlüyordu. Bunlardan birincisini arada bir yaşıyordu, ikincisi şans meselesi idi, üçüncüsüyse kaç kere kızına dediği gibi herhalde kendisine hiç kısmet olmayacak bir nimetti.

Lucía, Julián'la yaşadığı aşkın sona ermesine üzülüyordu, ama hiç pişman olmamıştı. Kendisi istikrarlı bir hayatı arzu ediyordu, halbuki o, yetmiş yaşında, tıpkı bir sinekkuşu gibi hâlâ daldan dala konacak aşamadaydı. Özgür aşkın avantajlarını sayıp döken kızının bütün tavsiyelerine rağmen, başka kadınlarla oyalanan biriyle yakın bir ilişkiyi sürdürmek Lucía'ya göre imkânsızdı. Julián'la ilişkisini bitirdiğini öğrendiğinde Daniela, "Sen ne istiyorsun ki, anne? Evlenmek mi?" diye onu alaya almıştı. Hayır evlenmek istemiyordu, ama bedeninin zevk alması ve ruhunun sükûn bulması için severek sevişmek istiyordu. Kendisi gibi hisseden biriyle sevişmek istiyordu. Gizleyecek ya da rol yapacak hiçbir şeyi olmadan kabul edilmeyi istiyordu; karşısındakini ruhunun derinliklerine kadar tanımak ve onu aynı şekilde kabul etmek istiyordu. Pazar sabahını yatakta birlikte gazeteleri okuyarak geçireceği, sinemada elini tutacağı, aptalca şeylere birlikte güleceği ve farklı fikirler üzerine tartışabileceği birini istiyordu. Kaçamak maceralara duyduğu hevesi geride bırakmıştı.

İçinde yaşadığı alana, sessizliğe, yalnızlığa alışmıştı artık; yatağını, banyosunu, gardırobunu paylaşmanın çok

zor olacağı ve hiçbir erkeğin onun bütün gereksinimlerini karşılayamayacağı sonucuna varmıştı. Gençken karşılıklı aşk olmadan ilişkinin yarım kalacağına, temel bir şeyin eksikliğini duyacağına inanırdı. Olgunluk çağında yaşamındaki nimetlerin bolluğu karşısında minnet duyuyordu. Yine de internetten randevu ayarlama fikrini sırf merakından şöyle bir düşünmüş, ama bundan hemen vazgeçmişti çünkü Daniela, Miami'den enselerdi onu. Üstelik yalan söylemeden az çok çekici görünebilmek için kendini nasıl tanımlayabileceğini de bilemezdi. Bunun başka insanların da başına geldiğini tahmin edebiliyordu, herkes yalan söylüyordu.

Yaşları bakımından kendine uygun olan erkekler kendilerinden yirmi ya da otuz yaş genç kadınları arzu ediyorlardı. Bu anlaşılır bir şeydi, kendisi de hastalıklı bir ihtiyarla eş olmayı istemezdi, daha genç bir yakışıklıyı tercih ederdi. Daniela'ya bakılırsa, annesinin heteroseksüel olması çok yazıktı, çünkü zengin bir iç dünyasına sahip, fiziksel ve duygusal açıdan formda olan ve yalnız yaşayan pek çok harika kadın vardı, onlar ortalıkta dolaşan altmış-yetmiş yaşlarındaki dul ya da boşanmış erkeklerin çoğundan kat kat ilginç kişilerdi. Lucia bu konudaki kısıtlılığını kabul ediyordu ama bunu değiştirmek için artık çok geç olduğunu düşünüyordu. Boşandığından beri, bir diskotekte içilen birkaç kadeh içkinin ardından herhangi bir dostuyla ya da bir yolculukta veya bir partide tanımadığı biriyle kısa süreli yakın ilişkileri olmuştu, bunlar anlatılmaya degecek şeyler değildi ama erkek bir tanığın karşısında üstündekileri çıkarma utancını yenmesine yardımcı olmuşlardı. Dikiş izleri ve Namıbyalı bir gelininkiler kadar el değmemiş memeleri sanki bedeninin geri kalanından ayrı şeylermiş gibi görünüyorlardı; anatomisinin geri kalanıyla alay eder gibiydiler.

Richard'ı baştan çıkarma arzusu, üniversitedeki iş

teklifini aldığında kendisine öylesine büyük bir heyecan vermişken, onun bodrum katına yerleşmesinin haftasına yok olup gitmişti. Onları her dakika iş çevresinde, sokakta, metroda ve evin kapısında karşılaşmak zorunda bırakan bu görelî beraberlik, ikisini birbirine yaklaştıracığına uzaklaştırmıştı. Uluslararası toplantılardaki arkadaşlık ruhu ve eskiden öylesine sıcak bir şekilde yürütülen elektronik yazışmaları yakına geldiklerinde donup kalmıştı. Hayır, Richard Bowmaster'la romantik bir aşk kesinlikle yaşanamazdı; ne kadar yazıktı, çünkü yanında olduğunda can sıkıntısına aldırılmayacağı sakın ve güvenilir bir erkek tipi idi o. Lucía ondan sadece bir yıl sekiz ay büyüktü, dediği gibi karşısına fırsat çıksa umurunda olmayacak bir farktı bu, ama karşılaştırıldıklarında bunun bir dezavantaj olduğunu içten içe itiraf ediyordu. Belkemiğindeki oturma nedeniyle kendini hantallaşmış hissediyordu, ayrıca fazla yüksek topuklu ayakkabıları yüzükoyun yeri boylamadan artık giyemediğinden boyu daha da kısa görünüyordu; çevresindeki herkesin boyu durmadan uzuyordu. Öğrencileri, tıpkı zürafalar gibi, her geçen gün daha uzun boylu, daha sıırım gibi, daha kayıtsız oluyorlardı. İnsanların geri kalanının burun kıllarını aşağıdan seyretmekten bıkmıştı artık. Oysa Richard, çalışmalarının getirdiği kaygılara gömülmüş bir profesörün zarafetten yoksun hoşluğu içinde taşıyordu yaşlılık yıllarını.

Lucía'nın, Daniela'ya anlatırken söylediği gibi, Richard Bowmaster orta boyluydu, yeterince saç ve düzgün dişleri vardı, ışığın lenslerine yansımaya ve ülserinin durumuna bağlı olarak gözleri griyle yeşil arası bir renkteydi. Esaslı bir nedeni yoksa pek ender gülümserdi, ama hiç silinmeyen gamzeleri ve dağınık saçları, kitapları yüklenmiş ve kaygılarının ağırlığı altında ezilmiş bir halde hep yere bakarak yürümesine rağmen, ona genç bir hava veriyordu. Lucía bu kaygıların neler olduğuna akıl erdiremi-

yordu; çünkü sağlıklıydı, akademik kariyerinin zirvesine ulaşmıştı ve emekli olduğunda yaşlılığını rahat yaşayabileceği olanaklara sahipti. Sırtındaki tek ekonomik yük babasıydı; Joseph Bowmaster on beş dakika uzaklıktaki bir huzurevinde yaşıyordu, Richard her Allahın günü onu telefonla arar, haftada birkaç kez ziyaretine giderdi. Adam doksan altı yaşını bitirmişti ve tekerlekli sandalyedeydi, ama kalbi başka hiç kimsede görülmedik derecede sıcak, aklı berraktı; vaktini Barack Obama'ya tavsiyelerde bulunmak için mektuplar yazarak geçiriyordu.

Lucía, Richard'ın bu suratsız görünümünün altında belli bir nezaket rezervi bulunduğundan ve aşevindeki- lere sessiz sedasız yardım eli uzatmaktan tutun da mezarlıktaki küçük papağanlarla gönüllü olarak ilgilenmeye varana kadar birtakım işlerde gürültüsüz patırtısız yardımda bulunma arzusunun gizli olduğundan kuşkulanıyordu. Hiç kuşku yok ki Richard kişiliğinin bu yönünü babasının sağlam bir örnek oluşturmasına borçluydu; Joseph, oğlunun haklı bir davayı üstlenmeden bu dünyadan geçip gitmesine göz yumacak adam değildi. Başlangıçta Lucía, dostluğuna erişebileceği açıkları bulabilmek için Richard'ı inceleyip durmuştu, ama aşevlerine de herhangi cinsten papağanlara da hiç merakı olmadığından, yalnızca üniversitede yaptıkları işi paylaşıyorlardı ve Lucía bu adamın hayatına nasıl sızabileceğini bir türlü bulamamıştı. Richard'ın kayıtsızlığı onu gücendirmiş değildi, çünkü öteki kadın meslektaşlarının ya da üniversitedeki sürüyle genç kızın ilgilerine de aynı şekilde yüz vermiyordu. Münzevi yaşamı tam bir muammaydı, ne gibi sırlar sakladığı, dikkat çekici hiçbir rekabete girişmeden o armadillo zırhının koruması altında nasıl olup da altmış yıl yaşayabildiği anlaşılır gibi değildi.

Oysa kendisi geçmişindeki trajedilerle gurur duyuyor, geleceği için ilginç bir hayat arzuluyordu. Biraz

Ölüm aşılması gereken bir eşiktir.
Tıpkı doğum gibi...

Gizleyecek ya da rol yapacak hiçbir şeyi olmadan kabul edilmeyi istiyordu; karşısındakini ruhunun derinliklerine kadar tanımak ve onu aynı şekilde kabul etmek istiyordu. Pazar sabahını yatakta birlikte gazeteleri okuyarak geçireceği, sinemada elini tutacağı, aptalca şeylere birlikte güleceği ve farklı fikirler üzerine tartışabileceği birini istiyordu. Kaçamak maceralara duyduğu hevesi geride bırakmıştı.

New York'ta şiddetli bir kar fırtınasının ortasında, görüşte önemsiz bir araba kazası sonucunda yaşamları değişen üç insan; Guatemala, Şili ve Brezilya'da trajedilerle yoğrulmuş geçmişler, göç etmek, hayatta kalmak ve kendini yuvada hissetmek...

Isabel Allende bu romanında, kış ortasında içlerindeki yenilmez yazı keşfedenlerin beklenmedik ve dokunaklı aşkını anlatıyor.

#tarih #göç #yazgı #aşk #trajedi #varkalmak #salahasreti #dayanmagücü #umut

 can

can yayinlari.com | f | | can yayinlari

roman

ISBN 978-975-07-4192-0

9 789750 741920